

EEN HOEFSMID ANNO 1987

Er was een tijd, nog niet eens zo lang geleden dat het beroep van hoefsmid zeer hoog in aanzien stond. Ieder dorp had er minstens één. Een onmisbaar vakman in een tijd waarin het paard als rij- trek- en lastdier een onvervangbare rol speelde in de maatschappij. Tot de motor opkwam en het paard definitief ging verdringen althans als werktuig.

Het beroep van hoefsmid werd steeds zeldzamer. Garagisten namen hun plaats in om te werken aan de motoren van tractoren, bestelwagens, vrachtwagens en personenauto's.

Het paard, het meest edele der dieren bleef nochtans in hoog aanzien staan van de mens. Het sport- en recreatiepaard in het algemeen kenden een

nieuwe toekomst mede geïnspireerd door meer vrije tijd en nagenoeg binnen eeniers bereik dankzij de democratisering binnen deze sport- en ontspanningsmogelijkheid.

De hoefsmid was weliswaar zeldzamer geworden, maar zijn vakmanschap bleven noodzakelijk. Precies omdat ze nog met zo weinig zijn worden ze zeer druk gevraagd.

Een oud beroep dat aangepast aan de huidige tijden is blijven bestaan. In West-Vlaanderen zijn ze nog hooguit met zijn tienden. Koen Detailleur, 27 jaar oud is één van hen. Een jonge Westvlaming die het aandurfde dit traditionele beroep tot zijn job te maken.

Uiteraard is Koen een paardeliefhebber in hart en ziel.

Hier zien we hoe een manegepaard wordt beslagen met het nog hete hoefijzer. Eeuwenoud en volkomen pijnloos. Foto CW.

Zwaar werk maar dankbare job

Via een beurtrol zorgen de tien nog resterende Westvlaamse hoefsmiden ervoor dat er altijd één van hen bereikbaar blijft. Naast hun eigen vaste klanten moeten zij immers ook nog instaan voor het beslaan van paarden tijdens paardenrennen of jumpingtornooien.

Ideaal is natuurlijk wanneer men een paard kan beslaan in zijn eigen omgeving. Renpaarden zijn zo al nerveus van karakter. Soms moeten de hoeven echter beslagen worden tijdens het wedstrijdgebeuren zelf, op de renbaan dus. Dan is het kwestie van zo snel mogelijk de hoeven te beslaan om de paarden niet extra nerveus te maken. Maar een renpaard mag dan een zeer nerveus dier zijn, het is een eerlijk beest aldus Koen Detailleur. En hij kan het weten want reeds van kleinsaf aan, nauwelijks zes jaar oud kreeg Koen zijn eigen pony van zijn ouders.

Het paard was en bleef zijn hele leven, ook toen hij ging studeren voor bouwkundig tekenaar om zijn ouders plezier te doen. Uiteindelijk stemden zij er toch in toe dat Koen aan de Ambachtelijke School in Anderlecht het beroep ging aanleren van hoefsmid. En na een periode van twee jaar bestaande uit gedeeltelijk theoretische en gedeeltelijk praktische opleiding kwam Koen zich in Gistel vestigen als zelfstandig hoefsmid.

Een zeer arbeidsintensieve job maar ik zou voor geen geld van de wereld willen ruilen vertelt Koen.

«Overal waar ik kom wordt ik ontvangen als een welgekomen gast. Paarden hebben voor mijn klanten te maken met hun hobby en dus zijn ze nagenoeg altijd opgewekt en ontspannen als ik toekom om de hoeven van één van hun paarden te beslaan»

Van waar hij het heeft? Zowel langs vader als moederzijde waren zijn grootvaders veekoopmannen. Het bloed kruipt waar het kan.

CW.

Van last- en krijgs- tot sport en recreatiepaard

Om de voetzolen van de paarden te beschermen liet Hannibald bij zijn tocht over de Alpen stro leggen op de harde wegen. Ook werden bij de Egyptenaren de poten van de paarden soms omwonden met stroken leer of een sterk weefsel.

De Kelten waren het eerste volk bij wie het hoefijzer in gebruik was zoals we het nu nog kennen.

Omstreeks 60 à 65 voor Christus werd het beslaan van de paarden met hoefijzers door de Romeinen van de Kelten overgenomen.

In de Middeleeuwen stond het beroep van hoefsmid in zeer hoog aanzien. Het vakmanschap werd zeer op prijs gesteld. Maar in latere tijden zowel in de stad als op het platteland was de hoefsmid een onmisbaar iemand.

Met de uitvinding van de fiets, de trein,

de auto in de 19de eeuw en de snelle uitvinding vanaf het begin van de 20ste eeuw kwam hierin echter snel verandering.

Het paard als middel om te reizen, om vrachten te vervoeren, in de landbouw en de krijgskunde verdween langzaam maar zeker.

Voor 1914 telde ons land bijvoorbeeld nog zo'n 300.000 boerepaarden, thans zijn er dat nog hooguit een 20.000.

Als sport- en recreatiedier kende het paard evenwel een nieuwe toekomst met nog veel meer mogelijkheden dan voorheen. Wat impliceerde dat het beroep van hoefsmid meer dan noodzakelijk bleef.

Aangepast aan de nieuwe tijden bezoekt de hoefsmid nu zijn klanten in plaats van omgekeerd. Een auto met aanhangwagen, een propaanfles zijn naast de traditionele werktuigen zijn uitrusting.